

PAVOL JANÍK

Oceňovaná menejcennosť

Pri pohľade na súčasnú politickú scénu, ale aj pri spätnom premietnutí mnohých postáv, ktoré som mal možnosť vidieť počas niekoľkých desaťročí a dvoch režimov, si nevdojak spomeniem na starú známu anekdotu, keď lekár nadšene oznamuje svojmu pacientovi, že netrpí komplexom menejcennosti, ale je naozaj menejcenný.

Skutočne – menejcenní ľudia s nedostatkom nielen charakteru, ale aj intelektu, vzdelania a talentu akoby – napriek tomu, alebo práve preto – mali prednostnú schopnosť, či len obyčajnú drzosť sa (spravidla úspešne) uchádzať o pozície vo verejne exponovaných sférach, v politike, kľúčových médiách, diplomacii, kultúrnych a ďalších inštitúciách, vrátane spisovateľských organizácií, pričom majú dispozíciu plynule preplávať z režimu do režimu, z jednej mocenskej garnitúry do druhej, tretej i akejkolvek v poradí, lebo podstatné je, aby im premenlivé postoje vždy umožnili zaujať vplyvné a výnosné funkcie – od najmajetnejších darebákov, najvyšších bossov a členov vlády cez poslancov, ich pomocníkov, poradcov premiérov či prezidentov až po bežných propagandistov, striedajúcich názory a ideály častejšie ako bielizeň.

Ani v tejto súvislosti nestratil nadčasovú platnosť socialistický vtíp, podľa ktorého ľudia s príjmom do 2 000 korún boli budovatelia socializmu, do 4 000 propagátori socializmu, do 6 000 užívatelia socializmu a nad 8 000 majitelia socializmu. Zmenila sa len mena, sumy a názvy režimu.

Tento neprehliadnuteľný úkaz je s najväčšou pravdepodobnosťou jediným racionálnym vysvetlením principiálne nízkej účasti či zásadne vysokej neúčasti na voľbách všetkých druhov a stupňov, pretože inteligentní ľudia s elementárnou súdnosťou si uvedomujú, že nie oni by mali voliť menejcenných kandidátov, ale naopak. A to všetko opäť na večné časy a nikdy inak, čiže navždy nijak.

<http://pavoljanik.sk/periodika.html>